

21. Expeditie Rookhope

‘Verdorie’, hoor ik Henk roepen, ‘ik ben mijn regenjas vergeten.’ We zijn amper vijftien kilometer van huis en onderweg naar IJmuiden waar we de boot zullen nemen naar Newcastle. Wij, zijn drie reisgenoten, reageren wat lacherig: ‘O, je regenjas, nou jammer dan, gelukkig heb je die in Engeland en Schotland toch amper nodig.’ Voor Henk is het bittere ernst. Hij heeft twee opties: terugrijden en de jas ophalen of erop gokken dat hij in Engeland een nieuwe kan vinden. Hij kijkt op zijn horloge, laadt zijn bagage af en keert zijn fiets. ‘Moet lukken. Over een uur ben ik terug.’

Het lukt, al worden we door dit oponthoud genoodzaakt op hoog tempo naar IJmuiden te rijden om de boot nog te kunnen halen. Als we ons in de haven melden, klinkt het laatste hoorngeschal voor de afvaart.

Er zijn geen voorspellende gaven nodig om de donkere wolken boven Newcastle te duiden. Maar vooralsnog is het droog als we de Coast-to-Coast route, de C2C, opfietsen, een van de keurig bewegwijzerde *National Cycle Routes*. Al snel bevinden we ons in de Engelse *countryside* en volgen we een verlaten spoorlijn, een gravelpad. Een glooiend en bosrijk landschap gaat naadloos over in heide met bloeiende bermstruiken en in weilanden met karakteristieke heggen en stenen muurtjes. Dan gaat het haperen. Steeds vaker moeten we van de fiets. Eerst stoppen we om wat extra kleren aan te trekken. Daarna is het tijd voor de regenjas. Vervolgens ontkomen we niet meer aan de regenbroek en de overschoenen. De regen komt met bakken uit de inmiddels dichtgetrokken lucht. Monter trappen we door. Omringd door dichte mist denken we er de uitzichten zelf maar bij.

We staan op een splitsing. Om naar Rookhope te gaan kunnen we kiezen tussen een geasfalteerde weg en een *off-road* route. De keus is niet moeilijk, een rustige autoloze binnendoorweg heeft altijd onze voorkeur. Slechts acht kilometer scheiden ons van Rookhope. Een degelijk pad strekt zich voor ons uit, een heuvel op. Maar na een paar honderd meter toont het pad zijn ware gezicht. Grote stenen, diepe kuilen en plassen gapen ons aan. De regen zorgt voor een spekgladde ondergrond. In ons groepje stapelt het klein leed zich op. In de eerste meters van de klim loopt er tot twee keer toe een ketting van de fiets. Waarschijnlijk een kwestie van verkeerd schakelen. Verderop blijken we iemand te zijn kwijtgeraakt. Slachtoffer van een valpartij. Een trapper is blijven haken in de berm, met een landing in het zompige gras tot gevolg. Op sommige stukken treffen we een single track, te smal om de pedalen rond te draaien. Steppen blijkt op deze stukken soms wel te doen, het schiet beter op dan lopen. Op de stukjes die we kunnen fietsen worden we vergezeld door een schurend en knarsend geluid, het geluid van modder die zich heeft vastgezet op kettingen en tandwielen.

Eindelijk zijn we boven op de Rookhope Hill. Dan begint het echte werk pas: de afdaling is lang, glibberig en rotsachtig, en vergt concentratie. Het tochtje lijkt te kort om verkleumd te raken. Toch zijn vier paar handen koud en verkrampd, amper in staat om te remmen.

Voor me stuitert ineens iemand van de fiets: een zadelbout is afgebroken. Met *tie-raps* en *duck tape* proberen we het zadel enigszins vast te zetten. Erop zitten blijkt op dit oneffen pad geen optie. Staand en stuntelend vervolgt de berijder zijn weg. Er volgt nog meer gehannes. Er is een tweede valpartij, dit keer belandt een schouder op een rots en een heup in de modder. Stijve spieren en stramme gewrichten zijn de voorbodes van onvermijdelijke beurse plekken. Een losgetrilde achtertas wordt snel weer gevonden. Bij het bevestigen van de tas, openbaart zich een ander euvel. Een gebroken spaak. De zwaarbeladen fiets in kwestie vervolgt zwabberend zijn weg. Ergens ontspint zich een gevecht met plastic

overschoenen. Onder de voeten zijn ze stuk gegaan. Ze fladderen los om de schoenen en blijven hangen in de trappers. Door al deze akkefietjes en het veelvuldige oponthoud wordt het meer dan zomaar een tochtje in de regen. Het lijkt wel een expeditie, waarbij niet alleen wij maar ook onze uitrusting op de proef worden gesteld. Expeditie Rookhope, met een lengte van acht kilometer.

Als we de verharde weg oprijden doemt er een B&B voor ons op. We denken niet eens meer aan een camping en rijden het aanlokkelijke erf op. Dit wordt onze halte voor vanavond. Druipnat strompelen we de Rookhope Inn binnen, een traditionele lokale pub in een 300 jaar oud gebouw. Een meer dan hartelijk welkom valt ons ten deel. Natte, beslijkte mensen en dito spullen zijn ze hier wel gewend. Er zijn kamers vrij en de openhaard lonkt. Maar voordat we kunnen ontspannen is er nog werk aan de winkel. Een *bike shop* in de buurt helpt ons aan een nieuwe zadelbout en een nieuwe spaak. Terwijl de fietsen onder handen worden genomen neem ik een kijkje in het lokale winkeltje. Groot is het aanbod niet. Mijn buit bestaat uit een rol koekjes en wat postelastieken voor de kapotte overschoenen.

Onze slaapkamer in de Rookhope Inn wordt in een mum van tijd omgetoverd tot een soort washok. Alle natte en klamme kleren vinden een plek om te druppen en te dampen. Het heeft iets vanzelfsprekends. De losse kledingstukken lijken op te gaan in het bonte behang en het oude meubilair op te fleuren. Na de nodige experimenten weten we ook warm water uit de douchekop te krijgen. Dan wacht de pub. Er klinkt folkmuziek, de televisie staat aan en het personeel tapt moppen. Onderuit gezeten bij het haardvuur testen we de biertjes van Timothy Taylor and Black Sheep. Borden met blokjes lokale kaas gaan rond. Als we warm en rozig zijn laten we ons *fish and chips* voorzetten.

Rookhope telt slechts 250 inwoners. Het kleine dorp kent een bewonderenswaardige gemeenschapszin. Er is een *trust fund* ingesteld en er zijn vrijwilligers geworven om de pub annex herberg open te houden. De kok, de barman en de serveerster komen allemaal bij toerbeurt helpen. Ze vertellen ons dat dit op het schaars bevolkte platteland een beproefd systeem is. Traditionele gebouwen en horecadiensten kunnen zo bewaard blijven. Voor commerciële exploitatie zijn er nauwelijks mogelijkheden, ook niet op de populaire C2C-route.

De volgende ochtend worden we door een nieuwe ploeg vrijwilligers opgewacht met een *full English breakfast*. Iets warms gaat er wel in om ons te wapenen tegen een temperatuur die niet veel hoger zal zijn dan een graad of vijf. We horen hoe een felle wind zich doet gelden en hoe de regen klatert op het dak.

Na het ontbijt grijpt Henk grijnzend naar zijn regenjas. 'Jou vergeet ik niet meer.' Als onverschrokken, waterproof ontdekkingsreizigers begeven we ons even later naar buiten. Klaar om de C2C te bedwingen. We zijn optimistisch, slechter dan gisterenmiddag kan het niet worden. De regen, och, die hoort er bij. Bij de fietsen aangekomen kan ik een zenuwachtig lachje niet onderdrukken: een van de fietsen staat met een lekke band. Dit schrijven we nog maar op het conto van gisteren.

Na amper een uur fietsen slaakt Henk een kreet: 'Nee hè, het is niet te geloven! Ik heb mijn pet laten hangen!' Terwijl hij zich vertwijfeld afvraagt waar het misging, stellen wij hem gerust. 'Gelukkig heeft je regenjas een capuchon, meer heb je niet nodig.'

Dan naderen we een splitsing. We hebben de keuze uit een verharde weg en een *off-road* traject. Een discussie is niet nodig, het wordt de verharde weg.

Fietsen van Newcastle naar Rookhope.

Engeland en Schotland: rondrit vanaf Newcastle, via de C2C- en de Hadrian's Wall route, via Glasgow en Edinburgh. 2006.